

Neslišna raztopina

Neslišna raztopina

Ne primem se, ne primem se na umazano podlago.
V spodnjih plasteh fresk ležim;
po dolgem in počez.
In ljubim vas, ljubim. Vse, ki vztrajno
– za svoje lastne potrebe – in

z mokro roko brišete zvezdni prah z
 mojega očesa, s polken, škur in žaluzij, z
 rolet, zaves in vrtiljaka vsega tega; vse, ki
 se navsezgodaj mikastite z enosmernimi poljubi
 in s pobliskom očesa prečite tuja domovanja; vse,
 ki vas *kič* naplavlja v mojo bližino in vas
 lastna lakomna misel odklanja. Ljubim vas vse,
 ki tonete na suhem in v vinu, ki se
 bojujete z obzorjem in ki ne; vse, ki
 vam listje odpada prezgodaj ali prepozno, ki vas
 misli od tuhtanja skelijo in ki z enim samim
 raztegom šiviljskega metra
 skušate premeriti Sibirijo.
 Podpiram vas

z vso odsotnostjo dotika,
 z vso ljubeznijo odklona,
 z vseprisotnostjo jezika.

Ne ostane dosti.
 Ne ostane prav veliko
 za nekoga, ki bi zmogel ustaviti
 kompresivno, dvorezno krmilo. Ne izbiram, vem:
 ko se bo akrilni omet odluščil, bo prihrumelo z vso silo.

Ne primem se, ne primem se *dovolj* dobro;
 vse je bilo že *tam*, ne *tu*. Nekdo, ki
 ravno stoji na vogalu te vrstice – jezljivo hupa.
 Lepljiva kri, ki se pretaka po spodobnih
 uličnih kanalih, ne razloči
 radosti in obupa. Nizdol ob cesti
 nekdo dviguje svoj pogled z
 avtomobilsko dvigalko. Še niže
 spodaj, v kavarni,
 se drugi ob pijači vzpenjajo v parih.
 Vsak s po eno tujo perutjo. Mrak se ob tem
 udobno namešča po žlebovih,

spretno se plazi po vogalih,
 svetloba ostaja –
 do jutrišnjega svita – skrita v predalih.
 Razlivam se, prenikam v pore ne vedoč, primem
 se bolje, mehčam dotik kot svila.
 Redčim se – do nerazpoznavnosti:
 kakor med v mleku, kot belilo, kot kisik pri vzponu. Vem,
 ko bo krog krvi zamenjal smer, bo prihrumelo z vso silo.
 Do nerazsodnosti: kakor jok, kot čokolada.
 Primem se globlje, medtem ko mirno spite in
 vas v sanje zapluje nežna, besedna livada.

Iz globine pridem; od tam, kjer razen brnenja pozabe
 ni med vsemi *nikogar*.

Preveč za izkušnjo enega strmenja.

Iz globine pridem; od tam, kjer razen merske skale izkušnje
 ni med vsemi *ničesar*.

Preveč za meritev enega pogleda.

Na gladini sem; zlagam misli v ležalnike, odvečne poglede v
 sipine:

naj jih poljubi, obliže in izbriše morje,
 jaz ne morem: utrujena sem in prerojena.

Na površini sem; tipljem za zalogaji vode, zraka.
 Valovi prinašajo sol k obrobju krožnika oceanskega korita,
 sol v nekogaršnje oči, ki so spile neslišno raztopino.

Počasi in globoko pridem,
 čisto počasi in nežno pridem.
 Kakor vlaga v suho grlo ljubezni.
 Nikamor me vodi pogled, nikamor te besede,
 nikamor *gestos de tu amor*.
 Pridem. Grem. Sem.

Pesem za ljubimce z motnim pogledom

Poglej, zunaj sonce, tu prividno izenačeni gladini,
v kuhinji se odleplja zid, nemo pričevanje bolečine.

Ni drugih gostov, le *ti in ti in ti in ti*.

Na mizi kozarec vina rdeči belino prta.

V *zdaj* je vpisan čas,

v prelom telesa, ko te

razdalja med nama jemlje nase. In potem

naenkrat umakneš pogled in jaz te

odtlej zgolj jemljem na znanje. Vidiš:

tukaj je dno in samo podaljšan žarek,

ki naju od popka navzdol

reže na pol, te lahko povrne k izviru topline.

V ravnovesju težišča je pristan,

poslednje zavetje, varnost, luka.

Vidiš: kar med pogledi rjuh ostaja izgubljeno, ne

dotakne vršičkov duha, slasti najvišje lože.

Resničnost je zares naklonjena

le zatipu hlapljenja za carino kože.

Čez majavo brv tesnobe gre

tveganje na pot, in veš –

čez naliv včasih brez dežnika. Ne vidiš:

ni nedotakljivosti, le nezmožnost dotika.

Pridi in v mojem objemu postani

nekdo drug: tisti, ki

z odhajanjem ostaja. Tisti, ki ve

za skupno težišče zunaj naju

obeh. Za brv, stkano v srebrnino,

kjer se telesi sprimeta v trajno misel in

razgradita v praznino.

Ljubezen je rob, pogodba,

brezmejna nežnost za zapuščino zadnje meje.
 Kar zbistri pogled, kar prebije dno namena,
 kar se uravnovesi med goltanci, brezni – je,
 kar zdrži vse preobrazbe ljubezni.
 Zbistri, zdrobi se krčevitost, hipokrizija,
 bojazljiva mrena.

Poglej, zunaj sonce, tu prividno izenačeni belini.
 In v tebi hlad. Ledena kocka v pijači pada v
 odsotnost tekočine. Merilo odseva, nizki tonus
 tvojega raztega – je pričevanje suše.
 Vidiš: govoriš mi z glasom, ki bo morda res
 nekoč prišel; vidiš: govoriš o
 stvareh, ki da imajo priti, a so se že zgodile.
 Zares nikdar ne uvidiš, če se na
 robovih izpridiš. Trajaš le, kakor
 daleč in kolikor bliskovito vidiš.
 Ne zaupaš v čas, ki prehaja v
 dotik, ne zaupaš smeri
 serpentin telesa, zato se
 med škarjami stegen umikaš,
 postajaš nekdo drug, ki
 se sprijema z menoj
 z nekim drugim telesom, a ravno takšno
 iskreno in motno gladino duha, ki
 se po meni vzpenja
 s polomljenim triciklom nežnega besa,
 s praznim, zamegljenim strmenjem očesa.

Kaj naj še rečem.
 Nič je kot vse:
 neodvisno od pomena.
 Objemi in ljubi me
 zunaj imena. Tam, kjer

se po človeško motim
in se vedno bom. Kjer se deklinacija upora
skriva na odprtem in dokončno odloži orožje v
ljubljene oči. Kjer veke izbršejo vse grehe,
kjer se telo medí in so največji
duhovi mimoidoči.